

SAMO ZARADI ALKOHOLA

»Uuuuhuuuu!« »Bravooooo!« »Te amo!!« »Tu es le meilleur!« »Najraje te imamo!« »You're the beeessttt!« »Du bist der Kaiser!« »Bit češ zauvijek u našim srcima!!!« Tako so kričala in vpila dekleta, ko sem hrabro kot kralj živali stopal na oder svojega zadnjega koncerta. To so bili nepozabni trenutki mojega življenja. Tisti dan mi je skozi misli švigala le ena beseda – najboljši. Bil sem najboljši od najboljših, bil sem najboljši na odru, bil sem najboljši konkurent, bil sem najboljši pevec, slovel sem v srcih vsakogar. Ja, to so bili res nepozabni trenutki. To so večni trenutki, o katerih zdaj le sanjarim na kavču v svoji koči na robu gozda. Na kavču ob svojem edinem prijatelju – psu Ronniju. Vas zanima kako se je vse dogajalo? Iskreno – tega nočem še enkrat podoživljati, a ti bom le povedal, ker si želim, da bi bil nekdo ob meni, in ker ne želim, da bi ti ponovil mojo zgodbo ter si uničil pomemben del življenja – neponovljivo mladost.

Vse se je začelo, ko mi je bilo 7 let. Bil sem res priden fantiček. Vsi so mi pravili, da bo iz mene še nekaj velikega. Takrat jih nisem vzel zares. Saj veste, takrat so za sedemletne fantičke pomembni le avtomobilčki in računalniške igrice. V bistvu, pa pri meni ni bilo ravno tako. Za mene kot sedemletnega fantička niso bili pomembni le avtomobilčki in računalniške igrice, kajti v moji glavi so se pletle druge sanje. Sanje o najboljšem življenju, brez skrbi in težav. Sanje o pevskem življenju v vili ob morju. Sanje o rockovskem življenju, ki bi zaznamovalo začetek drugačnega pevskega življenja. Ja, to so bile sanje o katerih še zdaj rad le sanjarim. Moje življenje je bilo popolno, imel sem vse, kar sem si želel, razen ene stvari. Nisem imel priložnosti, da bi stopil na oder pred milijoni in milijoni in milijoni in milijoni oboževalcev. Živeli smo namreč drugačno življenje kot drugi in edini oder, na katerega sem stopil, je bila preproga v dnevni sobi, edini oboževalci pa so bili mama, oče in osem let starejši brat. Čeprav sem razmišljal o nastopu na pravem odru, sem bil zadovoljen s tistim v dnevni sobi. In novice, ki mi je za vedno spremenila življenje, res nisem pričakoval.

Minevali so dnevi, minevali so tedni, minevali so meseci, jaz pa sem še vedno pel in rockal pred tremi oboževalci na preprogi. Po tiho sem si želel, da bi zapel vsaj na malo večjem odru, a tega nisem upal priznati

na glas, še posebej pa ne pred mojo mami, saj bi ji to strlo srce. Bila je namreč moja največja oboževalka in res najboljša mama v celotnem daljnem vesolju. V mojih očeh pa je prvič tako močno zasijala kot najsvetlejša zvezda na nebu, ko mi je povedala novico. Po mojem dnevnem nastopu v dnevni sobi mi je umirjeno, z njenim nežnim glasom rekla: »Jakec, moj zlati, poznam tvojo največjo željo in ker te imam tako rada sem kupila delček le-te. Kupila sem vstopnice za ogled Zapoj, Sloveniji. A na žalost sem lahko kupila le tri – zame, za tvojega očeta in brata.« Takrat nisem vedel, ali se naj zjočem, kar pred mamom, ali naj raje počakam, da pridem v kopalnico in se tam zjočem do zadnje kaplje. Ni mi bilo jasno, kako lahko to naredi, da kupi karte za vse, razen zame, ki imam glasbo raje kot oni in še tisoč drugih vaščanov skupaj. Ko sem bil že skoraj na robu do slapa solz, je mama nadaljevala: » Nisem kupila karte zate zato, ker ti ne boš med občinstvom ... ti boš stal na odru! Stal boš na pravem odru pred mano, atijem, bratom in še pred dvema milijonoma drugih ljudi! Končno boš lahko pokazal, kaj znaš, in to pred vso Slovenijo!« Ko je to rekla z nasmeškom do ušes, sem se zjokal kar nevede. A to niso bile solze žalosti, to so bile solze radosti, neskončnega veselja in sreče. Nato sem objel mamom tako močno, kot sem lahko in odhopsal v svojo sobo. Bil sem najsrečnejši deček v celim vesolju. Vsak dan, vsako uro, vsako minuto sem razmišljal o nastopu v oddaji in še kar nisem mogel verjeti, da se to res dogaja.

Zame so trije tedni minevali kot tri leta, a ko je napočil trenutek, sem vedel, da ni vrnitve nazaj. Dve uri preden je šlo zares, sem se počutil zelo slabo. Zdelo se mi je, da bom zdaj zdaj bruhal, v glavi mi je razbijalo, kot da imam v glavi tristo cirkuških slonov, ki so teptali vse okrog, in noge sem imel kot dva želeja, ki se bosta vsak hip sesedla. Zdaj mi minute niso trajale celo večnost. Prav nasprotno. Zdelo se mi je, da ne odštevamo ur ali minut, temveč sekunde in stotinke. Soba, v kateri smo čakali nastopajoči in naši spremljevalci, je bila čedalje bolj prazna. Z vrtoglavico sem gledal tiste, ki so s povešeno glavo in solznim obrazom počasi hodili proti izhodu, in tiste, ki so z nasmeškom do neba veselo korakali v širno pevsko prihodnost. Ne vem zakaj, ampak moje misli so se bolj osredotočile na tiste obupane. Nekaj trenutkov nisem bil pri sebi. Za hip nisem slišal ničesar okrog sebe, rockovske sanje pa so se mi počasi pogrezale v tla. Zdelo se mi je, da ne bom nikdar prišel na oder pred milijoni in milijoni in milijoni in milijoni oboževalcev, ali postal

slaven, kaj šele zaslovel po vsem svetu. Iz morečih misli me je prebudilo moje ime. Moje ime, ki ga je spregovoril eden od žirantov. Moje želatinaste noge so v hipu postale trdne kot skala, moje telo pa je ponosno in samozavestno odkorakalo proti odru. Ne vem, kaj se mi je takrat dogajalo, a mi je bilo všeč. Tako dobro se nisem počutil od izleta v zabavišni park, ko sem premagal svoj res res res največji strah in šel na največji vrtiljak. Preden sem odkorakal na oder, mi je mami še rekla: »Dragi moj Jakec, ti sploh ne veš, kako sem ponosna nate. Zdaj pa pojdi in ne pozabi uživati. V vsakem nastopu, ki ga boš imel, si zapomni, da moraš uživati! To je najpomembnejše v življenju!« Te besede so se dotaknile vsakega delčka mojega srca. Zaradi maminih besed sem odločno korakal dalje, stopil pred žirante in pripravljeno pesem zapel tako angelsko, da so gledalci kot tudi žiranti vstali ter z vso močjo začeli glasno ploskati. Na odru pred dvema milijonoma gledalcev sem se iskreno počutil zelo zelo dobro. Počutil sem se tako lahkotnega, tako sproščenega, kot bi lebdel nad oblaki. Mislil sem, da so to le sanje, a je bilo resnično. Želel sem si, da se moj nastop nikoli ne bi končal.

Ko smo prišli domov, smo proslavili. Vsi so bili tako ponosni name, da so mi zvečer pripravili zabavo. Res smo se imeli lepo. Z mami sva tako zelo plesala, da so se tla tako zelo močno tresla, da so naju verjetno slišali vse do Antarktike, ati je na vsake toliko glasno zavriskal od veselja, brat pa ... moj starejši brat je sedel na vreči v kotu ter razburjeno tipkal po svojem telefonu. Njegovi dolgi kodrasti lasje so mu segali čez oči, njegovi prsti pa so tako švigali po njegovem 'pametnem prijateljčku', da sem mislil, da mu bodo odleteli stran. Samo jaz sem opazil njegovo počutje, ki je kar bliskalo od negativnosti. Zdi se mi, da ga le jaz res razumem in takrat sem videl, da ni v najboljšem stanju. Oče, ki je z velikimi očmi in prijetnim nasmeškom gledal naju z mami plesati, je naenkrat zakričal: »Sine! Kaj pa 'štrkljaš' po tej svoji napravi že ves večer? Pridi, zapleši malo.« Simon pa mu je namenil jezen pogled izpod las in razburjeno, kot še nikoli, rekel: »Pa kaj je, foter!? Kaj mi težiš že 15 let? Daj, pustite me že enkrat!« Samo to je rekel in odvihral iz garaže, oče pa je osuplo in obupano gledal za njim. Nehal sem plesati z mamo, čeprav bi plesal še celo noč, a sedaj sem čutil, da moram iti za bratom. Ko sem prišel do vrat njegove sobe, sem najprej nežno potrkal, nato pa vstopil. Ko sem vstopil, sem doživel šok. Videl sem sobo, polno dima, brata s cigareto v roki in na tleh odprto steklenico piva. Obstal sem sredi

sobe. Ničesar nisem mogel reči. Usta sem imel odprta. Nisem mogel dihati. Po dvosekundnem šoku sem odhitel iz sobe v garažo. Ko sem hotel povedati staršema, kaj sem videl, sem doživel še drugo tragedijo. Ati je z zabuhlimi očmi in rdečim nosom sedel na stolu s pivom v roki, se smejal na ves glas in krohotal, mami pa je objokana, kot še nikoli, ihtela in zrušeno sedela na travi. Zdelo se mi je, da se mi je srce ustavilo in se razletelo na tisoče koščkov. Iz obupa sem sedel na mrzla tla, si z rokami pokrtil obraz in bridko zajokal. Zaprl sem oči ter pred seboj videl le temo. Ko sem ponovno odprl oči, sem ležal v svoji topli postelji. Ob meni je sedela mami ter mi s svojo nežno toplo roko božala obraz. Nekaj minut nisva spregovorila, a spregovoril je moj spomin. Spomnil sem se, da se je najboljši dan mojega življenja prelevil v najhujšo nočno moro mojega življenja. Kar sem videl nazadnje, je bil do onemoglosti pijan oče in duševno zlomljena mami na travi. Ko me je mami nehala božati, je hotela nekaj reči, a jaz ji nisem pustil spregovoriti niti besedice. Že ko je odprla usta, sem ji rekel, da ne rabi ničesar razlagati. Vedel sem, da se je oče napil ter začel vpiti na mami, ki ni ničesar storila.

To se zgodi vsakič. Vedno je ista pesem, a očitno je bilo tokrat veliko veliko veliko huje, saj mami po takem dogodku ni imela nikoli takšnega obraza, kot ga je imela sedaj. Vedno, ko se ati napije in končno pride k sebi, čeprav z zelo hudim mačkom, si izmisli vedno nov izgovor in se s šopkom rož, ki mami sploh niso všeč, opraviči. Ko se zopet pobotata, je na zunaj vse kot po starem, v srcih pa ostane še en črn spomin, ki nikoli ne zbledi.

V sobi je spet zavlada smrtna tišina, a jo je kaj kmalu prebila mami. Rekla je: »Veš, da se vse stvari zgodijo z razlogom, kajne? No, saj si že velik fant, sigurno veš. Oh, v bistvu sploh ne vem, kako naj ti to povem. Stvar je taka, da sva z očetom ugotovila, da tako več ne gre naprej. Ugotovila sva, da ne more ostati tako, kot je sedaj, zato sva se odločila ... da se bova ločila.« Ko je to izgovorila, se je zlomil delček mojega srca in padel v gromozansko, črno luknjo brez dna. Mami je nadaljevala, čeprav nisem hotel. Sploh ne vem, kako lahko še sploh nadaljuje. A ni že povedala vseh najslabših novic, ki jih sploh lahko? Vseeno je rekla: »Vem, da se je ločitev zgodila naenkrat, a tako bo najbolje za vse.«

Z očmi na robu do jezera solz sem jo osuplo pogledal in si mislil: »Kaj? Najbolje za vse? Kako je ločitev staršev lahko dobra zame?« Zdelo se mi je, da se je čas ustavil in da se nihče na tem svetu v tem trenutku ne počuti tako kot jaz – grozno, obupano, še bolj grozno in še bolj obupano.

Ko sem mislil, da moje srce ne more biti bolj razparano, kot je sedaj, sem iz maminih ust izvedel še eno novico. Namreč da je brat že šest mesecev na skrivaj kadil in pil, po priznani ločitvi pa bo živel pri očetu. Ne vem, ali mi je življenje nalašč dalo, da bom imel do konca življenja popokano srce ali je to pač usoda.

Ta dan je bil kot bomba. Bomba najslabših novic in težav, ki je eksplodirala prav nad mojo glavo in pokopala moje srce.

Minevali so tedni, minevali so meseci in minevala so leta. Vse to je minevalo, brez očeta in brata ob meni vsak dan. Mislil sem, da le sanjam in se bom kaj hitro zbudil iz te nočne more. Vsaj mami sem še imel ob sebi, ki mi je bila v podporo, pa naj sem naredil še tako grozno neumnost. V teh nekaj letih sem si pridobil zelo veliko pevskih kot tudi življenjskih izkušenj, saj sva z mami potovala v najrazličnejše države Evrope. Čeprav pri hiši nismo imeli cvenka na pretek, ga je mami vseeno vzela toliko, da me je lahko peljala pet. Pel sem po vseh sosednjih državah naše preljube Slovenije. Pel sem na Madžarskem, pel sem v Italiji, pel sem v Avstriji, na Hrvaškem, v Srbiji, v Nemčiji, na Poljskem, kjerkoli sta mi srce in glas poželega. Mogoče se sprašujete, od kod sem znal toliko različnih jezikov in lahko vam povem, da se ni bilo lahko naučiti. Povsod so bili prijazni z mano, mi z navdušenjem ploskali in lepo govorili o mojem glasu. Nikjer pa nisem doživel ničesar podobnega, kot sem pri osemnajstih letih v Švici. V bistvu je bil čisto navaden nastop, kjer sem odpel pesem in gledalci so ploskali. A na koncu se je zgodilo nekaj prečudovitega. Ko sem že nameraval oditi, me je na hodniku ustavil eden od žirantov in mi z nasmeškom rekel (seveda v nemščini): »Oh, fant. Ko bi ti vedel, kakšen glas imaš. Tvoj glas je nebeški. Lahko bi ga poslušal vsak dan in ne bi se ga naveličal. Lahko bi ga dal poslušati svoji dojenčici za lahko noč, lahko bi ga vrteli na vsaki radijski oddaji, lahko bi ... s tem glasom bi lahko dosegel vse.« Samo to je rekel, mi pomežiknil, nato pa se obrnil in odkorakal stran. Njegove besede, so se mi zasidrale v dno duše. Ne vem, kaj se mi je zgodilo, ampak nase sem začel gledati kot na drugačnega sebe, na novega sebe, ki lahko zaslovi po svetu in mu pokaže, kaj zna ... Videl sem se na novo rojenega, ki lahko doseže karkoli. Nisem in nisem mogel pozabiti njegovih besed. Še med spanjem sem razmišljal o žirantovi navdušenosti na mojim glasom. Zaradi njegovih besed sem pristal tam, kjer sem sedaj.

Ko me je zjutraj mami hotela prebuditi (ja, še zmeraj to počne, čeprav jih imam osemnajst), me sploh ni rabila, saj sem bil že pokonci in to z veliko energije. Stal sem sredi sobe s kovčki v desni in letalsko karto v levi roki. Mami je očitno že vedela, kaj nameravam storiti, zato ni rekla ničesar, samo objela me je in začela jokati. Ko sva se peljala na letališče, ni dosti spraševala, ko pa sva prispela, mi je rekla: »Jaka, ne pozabi, kaj sem ti rekla na prvem nastopu. Samo uživaj! Življenje je potovanje, samo pravo pot si moraš izbrati.« Ni mogla več naprej, saj so njene solze prikapljale na moj pulover. Nisem vedel, ali so to solze žalosti ali solze ponosa in sreče. Zadnji trenutki z mamo, preden sem odšel na letalo, so bili zelo težki. Iskreno, tudi jaz sem potočil solzico ali dve, ampak je bilo to povsem normalno, glede na to, da se začinja novo poglavje mojega življenja.

Letel sem zelo dolgo, okoli dvanajst ur. Letel sem namreč v New York, ker naj bi bili tam 'najboljši pogoji za pevsko življenje'. Takoj po pristanku sem šel v svoje novo stanovanje. Bilo je tik ob morju s čudovitim razgledom. Prva stvar, ki sem jo naredil, ko sem razpakiral svoje stvari, je bila, da sem poklical organizatorja festivala, ki je bil tisti teden. Ko sem poklical prvič, me je organizator zavrnil, češ, da sem nov in se na festivalu kot pevec ne bom znašel. A ni to grdo? A ni grdo, če te nekdo zavrne, ker si pač nov!!? A lepše je postalo takrat, ko me je organizator v roku pol ure poklical nazaj in rekel, da si je premislil. In tako sem odšteval dneve do koncerta, se pripravljaj vsako uro in si belil glavo s pesmijo. Bil sem res srečen, da se bom lahko predstavil toliko ljudem. Nisem bil le srečen, bil sem presrečen.

Na dan nastopa sem bil res živčen. Počutil sem se tako, kot na svojem prvem nastopu, a pomirile so me očetove šale, bratov nasmeh in mamin nežen glas v moji glavi, ki je pravil: »Samo uživaj!«

In če verjamete ali ne, na nastopu sem res užival. Na oder sem prišel tako samozavestno, da so se me gledalci kar malo ustrašili. Sploh ne veš, kakšen občutek je to, ko ljudje na nastopu pojejo s tabo, plešejo, se zabavajo, norijo, se smejiijo ... in to samo zaradi tvoje glasbe. Ljudje so prišli z vseh koncev sveta, dekleta pa so navdušeno kričala: »Uuuuuuuu!« »Bravooooo!« »Te amo!!« »Tu es le meilleur!« »Najraje te imamo!« »You're the beeessttt!« »Du bist der Kaiser!« »Bit ćeš zauvijek u našim srcima!!!« Oh, ja, to so bili nepozabni trenutki, ki si jih bom za večno zapomnil. Ko sem na festivalu zapel svojo zadnjo pesem,

so ljudje hoteli še več moje glasbe, še več zabave in še več plesa. To je bil takšen trenutek, skoraj nepredstavljen. Morda si boš mislil, da je na festivalu s toliko nastopajočimi biti težko popularen zaradi vseh drugih dobrih in že slavnih pevcev. A hočeš nočeš, ljudje so moje pesmi imeli dejansko radi, ker sem jih zapel s srcem in strastjo do glasbe. Drugi pevci mi celo niso zavidali. Še več kot to, po festivalu so me povabili na pijačo.

In res, po festivalu, ko so tako pozno okrog skakali le še otroci, ki so hoteli še sladkorne pene, so me fanti povabili na 'en pir'. Ampak to niso bili kar neki fanti z mesta, to so bili izkušeni pevci, ki so prišli v New York zaradi slave (tako kot jaz, a na drugačen način). S fanti smo šli v bar, ki je bil na koncu neke temne ulice na robu mesta. V ulici je bilo tiho, kot da bi bili v tisti gromozanski luknji brez dna, kamor so prej padali moji zlomljeni in za vedno izgubljeni delčki srca. A v baru je bilo povsem obratno. Takoj ko smo odprli vrata, sem videl punce, ki so plesale na glasbo, ki je kar odmevala v glavi, in fante, ki so veselo 'nagibali kozarce' ob pultu. Očitno je bilo tu res veselo in še očitneje je bilo, da fanti, ki so me povabili, niso bili tukaj prvič. Komaj smo sedli ob pult, že je natakar imel pripravljena piva za fante. Ampak kaj pa jaz? Saj nisem vedel, kaj bi si naročil, saj sem bil tukaj še novinec. Še preden sem sploh hotel pogledati na meni, kaj ponujajo, mi je eden od fantov naročil pivo. Nekaj časa smo se malo pogovarjali, oziroma smo se poskušali pogovarjati, ker je bila glasba tako glasna, da smo lahko le brali drug drugemu z ustnic, nato pa je glasba utihnila in eden od fantov je pijano zakričal: »Heeej vsi skupaj. Kako smo kaj? A smo v redu, a? Slišal sem, da je v klubu nek novinec.« Pogledal je po klubu in s prstom pokazal name: »O, tamle je, ja.« Počutil sem se zelo nelagodno, saj so se v sekundi vsi obrnili proti meni. Pogled je prekinila glasba, ki je spet začela močno razbijati. Ko sem pogledal fante, so se ti smejali, a nisem vedel zakaj. Vedel pa sem, da ta nasmeh ne bo pomenil prav nič dobrega. In res, fanti so mi razložili, da vsak, ki je 'novinec' v tem baru, mora po tradiciji opraviti nalogo. Ta tradicija pa mi ni bila prav nič všeč. Na odru sem moral pred vsemi zadevati kozarčke z žogico in za vsak zgrešen met popiti kozarec piva. Morda vam še nisem povedal, ampak že kot otrok sem zgrešil čisto vsak met v šoli pri košarki. Tudi če bi me dvignil do koša in bi bil centimeter nad njim, bi jaz še vedno nekako zgrešil. In to se je verjetno poznalo tudi sedaj. Ko so mi dali žogico v roko, sem prvi met zgrešil, zato sem mora plačati kazen – popiti kozarec piva. Očitno je bil del

tradicije tudi ta, da so vsi veselo navijali, medtem ko si pil, da tako nisi imel niti sekunde časa, da bi si malo spočil in nato nadaljeval s pitjem. Lahko ugibate, kakšni so bili naslednji meti. Bili so si dokaj podobni, največja podobnost med njimi pa so bili zgrešeni meti. Po petih kozarcih piva se mi je začelo megliti pred očmi, dobil sem hud glavobol in v glavi se mi je vrtelo kot na vrtiljaku. Imel sem srečo, da so bili tudi ostali tako pijani, da so to 'tradicijo' igrali tudi sami, da sem medtem lahko odšel iz bara. Alkohol name ni vplival tako kot na večino ljudi v filmih – malo vrtoglavice, naslednji dan pa hud maček. Ne, poleg vsega tega sem jaz imel še temo pred očmi, nekaj časa nisem slišal in še haluciniral sem. Sanjalo se mi je, da sem na svojem največjem koncertu in da ljudje veselo skačejo in pojejo, zato sem začel na glas peti še sam. Bila je tiha noč, jaz pa sem sredi mesta začel vpiti »I'm the king of the world«. A to kričanje ni dolgo trajalo. Naenkrat me je zapustil glas, zapustile so me misli, zapustilo me je telo. Zgrudil sem se na tla pred neko trgovino in se nisem več mogel premakniti. Zaspal sem.

Po dolgem spancu so me zbudile sirene in močni bliski. Ko sem končno odprl oči, so me obkrožali policisti s palicami in fotografi, ki so na vsak način hoteli dobiti najboljšo fotografijo pijanca pred trgovino. Policisti so kričali name, da se moram premakniti in vstati, a moje noge niso hotele nikamor. Enostavno nisem mogel vstati. Policistom sem pokazal osebno izkaznico in odpeljali so me domov. Po dolgem spancu v svojem stanovanju sem se odločil, da ponovno poskusim srečo z novim koncertom, zato sem poklical organizatorja koncerta v središču mesta, čeprav sem vedel, da bo to zaman. Kdo pa bi sploh prišel na koncert bedaka, ki se je napil in obležal pred trgovino, zdaj pa je povsod po novicah? Kljub vsem fotografijam in novicam v medijih pa je organizator le sprejel mojo prošnjo. Skočil sem na noge in vzel delo tako, kot je potrebno. Pilil sem svoj glas in uril svoje gibe. Ko sem še zadnjič zapel, pa se je zgodila najhujša tragedija. Glasu nisem in nisem mogel spraviti iz svojega grla. Popolnoma sem izgubil glas. Moje sanje so spet splavale po vodi, a rešilnega jopiča zanje ni bilo. Obupano sem sedel na stol in v roke prijel pivo. Mislil sem si: »Veš, ti si mi uničil življenje. Sram me je, ko te pogledam. Najraje te bi zabrisal tja daleč v morje in te nikoli več pogledal. Uničil si mi življenje!« Vrgel sem steklenico na tla, da se je razletela na stotine majhnih koščkov. Začel sem točiti debele solze. Po vsem telesu je zavladala grenka žalost. Grenka žalost, ki se jo je dalo poplakniti s tremi litri piva. Ampak misliš, da se jo je res dalo poplakniti?

Seveda ne. Tako sem mislil takrat, ko bi si upal skočiti v ledeno morje, samo da bi dobil glas nazaj. Zdelo se mi je, da ni boljše rešitve od alkohola. Mislil sem si, da če me je alkohol spravil v to godljo, me bo pa tudi iz nje.

In tako sem počasi nagibal kozarce in popil tri litre piva. Kako sem bil lahko tako neumen! Kako nisem vedel, da se bo zgodilo čisto enako?! Kako nisem vedel, da se bo preteklost ponovila?!

In res, tako kot prvokrat, sem tudi zdaj padel v globok spanec. Komaj trkanje pri vhodnih vratih in glasen trušč na hodniku me je zbudil. Ko sem se počasi sprehodil do vrat in jih odprl, sem se komaj zadržal, saj je v moje stanovanje pritekla gruča fotografov in novinarjev. Moja glava je bila pretežka, da bi se spomnil, kaj se je zgodilo, zato so moji spomini privreli na površino komaj takrat, ko me je nadrl tisti organizator koncerta. Bil je res jezen, ker me ni bilo na koncert. Bil je besen, ker so oboževalci čakali dve uri samo zato, da bi me videli, na koncu pa so organizatorji morali vrniti denar vsem oboževalcem, ki so prišli. Še bolj besen pa je bil zato, ker nisem prišel zaradi butastega alkohola.

Misli v glavi so se mi vrtele v krogu, novinarji pa so stali okrog mene. Hoteli so vedeti vse, a jaz sem samo sedel na stolu in zrl v prazno. Razmišljal sem, s čim sem si vse to zaslužil. Razmišljal sem, kako je lahko iz sedemletnega fantka z do potankosti izpopolnjenimi sanjami nastalo nekaj takšnega, kar sedaj sedi na stolu z glavobolom, osramočeno dušo. Samo zaradi alkohola.

Nisem mogel zdržati niti dneva več. Nisem mogel zdržati fotografij sebe povsod po mestu, kako pijan ležim pred trgovino. Nisem mogel zdržati tega, da vsi pišejo o pijanem pevcu. Nisem mogel zdržati obupa, ki sem ga nosil v sebi. Zaradi vsega, kar se je dogajalo okoli mene, sem postal to, kar sem točno sedaj, ko razmišljam o vsem tem v kočici na robu gozda. Sprašujem se, ali je res kriv alkohol za vse to. A nisem kriv za to jaz? Saj me ni alkohol prisilil, da ga popijem, saj me ni alkohol prisilil, da se preselim stran od najboljšega, kar sem imel, saj me ni alkohol prisilil, da si ustvarim takšno življenje, kot ga živim zdaj. Kriv sem jaz! Jaz! Jaz! Jaz! In samo jaz! In tega si enostavno ne morem in si ne bom mogel nikoli oprostiti. Nikoli! Nikoli si ne bom mogel oprostiti!

Mami mi je v otroštvu kupila mojo največjo željo – vstopnico. A to ni moja največja želja. Moja največja želja v daljnem vesolju je, da bi lahko

spremenil potek vse od trenutka, ko sem se ločil od tega, kar sem že vse svoje življenje nosil globoko v sebi. A te želje, žal, ne morem kupiti.

Avtorica: Gaja Semprimožnik, 8.razred, OŠ FLV Slivnica pri Mariboru

Mentorica: Petra Trstenjak